

Tyl Josef Kajetán

Tvrdohlavá žena

Tyl Kajetán Josef
Tvrdohlavá žena

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=20833758

Содержание

OSOBY	4
JEDNÁNÍ PRVNÍ	6
Výstup první	7
Výstup druhý	9
Výstup třetí	11
Výstup čtvrtý	13
Výstup pátý	15
Výstup šestý	16
Výstup sedmý	17
Výstup osmý	25
Výstup devátý	26
Конец ознакомительного фрагмента.	27

Josef Kajetán Tyl

Tvrdohlavá žena

OSOBY

ZLATOHLAV, leckdy nazván Rybrcoul, kníže duchů
krkonošských

ČERNOBEJL skalní duchové

POLEDNÍK skalní duchové

MATINOHA skalní duchové

JOHANES PĚNKAVA, školní pomocník

JAHELKOVÁ, pachtýřka na panském mlejně

TEREZKA, její dcera

MADLENKA, děvečka

ANIČKA, děvečka

KUBA, pacholek

HRDOPYŠKA, majitel panství pod horami krkonošskými

VYDŘIDUŠKA, jeho správce

KOHOUTEK, konšel

LOUKOTA, rychtář

EZECHIEL, chudý žid

NOZEJČEK, toulavý šlejfíř

VAŠEK, vesnický pacholík

STÁREK MLÁDEK VÁRA, nádeník

NOŽIČKA, podruh
LID

JEDNÁNÍ PRVNÍ

Romantické, skalnaté údolí v Krkonoších, tak řečena Zlatohlavová zahrada. Nazad vrchol Sněžovky, lesknoucí se v ranních červánkách. Po skaliskách (růžové) keře rozmanitých květin. – Jitro; pomalu se rozednívá.

Výstup první

ZLATOHLAV, mladická postava rusých vlasů, v bílém rouchu, zeleném pasu, sedí vpředu pod kvetoucím keřem. MATINOHA, ČERNOBEJL, POLEDNÍK a několik jiných duchů po skalínách u keřů.

ZLATOHLAV (*vzchopí se*). Vzhůru, hoši! Dost toho dřímání! Slyšte hlasu pána svého!

DUCHOVÉ (*vyskočí a spěchají dolů*). Co velí pán? Co káže mocný Zlatohlav?

ZLATOHLAV. Napadlo mi, abych zase jednou hory opustil a do nízkého údolí se podíval. Chystejte se býti mi po ruce, kdyby bylo potřeba.

MATINOHA. O to neměj starosti! Spíšej si jenom něco veselého, aby přišlo tvoje jméno zase ku slávě.

ZLATOHLAV. Však oni lidé na ně ještě nezapomněli, třeba mě světské mudrcví z paměti jejich tlačilo. Ale co se týká veselosti, to vám nemohu nic přislíbit. Onoť je arci tuto chvíli velikého kvasu na zemi, že by mohla z něho veselost vyběhnout, kdyby se našly ruce, kteréž by uměly kvasem šťastně zamíchat; ale takové ruce nerodí se každé století.

MATINOHA. Aj, toť by bylo tedy dobře, kdybys ty, pane, do toho někde šťouchnul, aby se to hnulo kupředu.

ZLATOHLAV. Co ti, cvrčku, napadá? Svět se hýbe a běží dechem Pána od věčnosti; my červíkové nemůžeme dělat nic

jiného, leda okolo díla obcházet a písek s cesty zamítat. Ale co mohu, to učiním. Já miloval odjakživa lidské plemeno; ono je símě ducha věčného, a kdyby si vespolek rozumělo, mělo by také říši jeho na zemi. Podívám se tedy zase mezi ně, a bude-li se někde hodný chlapík honit za štěstím, pomohu mu je polapit.

MATINOHA. Ale šelmovi musíš vytřepat; sice přijdeš o pověst.

ZLATOHLAV. Aj, v tobě sedí pokušitel zašitý! Ale aby tě nadarmo nelechtal, učiním ti po vůli!

DUCHOVÉ. Hahaha! Sláva knížeti krkonošskému!

ZLATOHLAV. Nežli se ale vypravíme na cestu, zastřete mou zahradu hustou mlhou, aby do ní lidská noha nepáchla. Zrakům této země musí být mezník postaven – aby něco nespátřily z čeho by osleply. (*Zmizí mezi skalami, ostatní duchové za ním*)

(*Hudba – Silná mlha naplní údolí*)

Výstup druhý

PĚNKAVA, VAŠEK, vesnický pacholík, za ním, nesa ranec.

PĚNKAVA (*v myšlénkách*). Mám nebo nemám? – Srdce je tady ukováno růžovým řetězem – to jest: tak dalece růžovým, že je plný bodlavého trní; ale rozum bere do ruky karabáč a volá: „Hejdy odtud, pane Johanes!“ – Mám nebo nemám? – Počkej, zeptám se jistého orakulum. (*Počítá na knoflíkách u kabátu*) Mám, nemám, mám, nemám – mám! Sbohem tedy, sladká Terezo!

VAŠEK. Jampak? nepůjdeme dál? Já bych rád zas brzo domů, abych nezmeškal poledne. Dnes vaří máma škubánky s prachandou.

PĚNKAVA. Škubánky? O to blahoslavenství! Já vařím také něco podobného – ale ve všech žilách. Hoď tedy ranec na zem – tady mě už nikdo neuvidí, že se stěhuju – a tu máš dřravý dvougrošák od cesty; dej si ho na pentličku a nos na památku nešťastného člověka.

VAŠEK. Naděl Pán Bůh! Já si koupím raději perníku, až bude pouť! (*Odběhne*)

(*Mlha se zatím zase zvedla; krajina je změněna; hory viděti opodál*)

PĚNKAVA. Kam teď?! – Nebylo by lépe, abych stál tamhle na vrcholi, kde káně tancujou – a po hlavě se pustil dolů po skalách? Tak by bylo po všem! – Že pak jsem musel právě tebe na

mé tiché pouti života potkat! Dost daleko zalezl jsem z hlučného světa – a padl jsem do pasti! I toť bych tedy klel – až by se nebožtík Librcoun probudil!

Výstup třetí

ZLATOHLAV jako mlynářský chasník. Předešlý

ZLATOHLAV. Nesmějte se Zlatohlavu, krajane, aby vám nevyvedl kousek, že by vám smání v hrdle zmrzlo.

PĚNKAVA. Přisámboh, já bych si přál, aby se vrátily časy, kde kníže Krkonošů ještě Zlatohlavem sloul a ze své zahrady mezi smrtelníky přicházel. Zanesl bych k němu velikou supliku.

ZLATOHLAV. To záleží jenom na vás, paňátko! Kdo věří, tomu bývá spomožino.

PĚNKAVA. A třeba se měla kopa divů narodit – není-li pravda?

ZLATOHLAV. Myslíte, že už divy zahynuly?

PĚNKAVA. Aj, kdožpak by to myslil – zvláště u nás. V Čechách se staly nedávno ty nejdivnější divy. Povstalo světlo a praskly dvěstěleté okovy! – Ano, dějou se divy napořád; neboť jsou lidé, že si oči zandávají, aby jim do nich světlo nepřišlo; jsou lidé, že by ruku olízali, která je bičuje. To jsou divy devatenáctého století!

ZLATOHLAV. Ale nepřirozené! Proč by se nemohl dít mnohem přirozenější, aby vám duch pomoc poskytnul? A kdož ví, co by se stalo, kdybyste si Zlatohlavu o své nešťastné lásce postesknul.

PĚNKAVA. Cože povídáte, krajane? Kdo vám vyžvatlal –?

ZLATOHLAV. Já vystrčím jen malík do povětrí, a vím už,

co se děje na straně, odkud vítr fouká. Ostatně nemůže mlynářka vědět, že máte holku rád, když hubou neklapnete.

PĚNKAVA. Člověče, kdo jste? Kdybych se nebál, že mi dáte pohlavek, řekl bych, že jste slavné paměti Sedlnický v mlynářské kazajce – nebo náký špicl facírem.

ZLATOHLAV. Nechte mrtvé spát, ať se neprobudějí. Já nechť jsem kdo jsem – s vámi to dobře myslím; a protože hejdy nazpátek! Zapněte kabát, otevřte usta a promluvte s mlynářkou; bude-li mít v kotrbě otruby – našinec je vymete!

PĚNKAVA. Můj havrane na poušti – vy byste chtěl a mohl? Kdo jste? Já dostávám strachy.

ZLATOHLAV. Ty máte už dávno, panáčku, sice byste nebyl na outěku.

PĚNKAVA. Ale prosím vás, holubice s bílou ratolestí, – já ubohý školní pomocník –

ZLATOHLAV. Dost hanba, že si neumíte pomoci. Ranec na záda a zpátky do vsi! Já počkám v hospodě a vy poplavete do mlejna.

PĚNKAVA. Kdo ví, jestli se dostanu do mlejnice –

ZLATOHLAV. To byste byl čistý milovník! Nepůjde-li to dveřmi, musí to jít oknem nebo vikýřem; a když to nepůjde po nohách ani po rukách, tedy vás tam donesu v násypce. (*Odejde s ním*)

PROMĚNA

Sednice ve mlejně

Výstup čtvrtý

MADLENKA, hned nato TEREZKA

MEDLENKA (*prostředními dveřmi*). Panno Terezko! Kdepak je ta křepelka? (*K pobočným dveřím*) Panno Terezko, honem z klece ven!

TEREZKA (*vyjde*). Copak chceš? Já musím došít košili.

MEDLENKA (*zpívajíc*). Košiličku, košili, abychme ji propili – Nechte košile! Nežli budete mít po třetí ohlášce, ušijete si ještě půl mandele košil – třeba si prsty rozpíchala. Ted je tady jiná košile! Venku stojí pan Johanes!

TEREZKA. Panebože!

MEDLENKA. I nelekejte se! Kočka není doma, myši mají posvícení. Panímáma šla k jeteli. Já se vadím právě s naším roztomilým práškem – tu jde pan Johanes okolo mlejnice, pozdravuje mě, já děkuju; za chvíli jde zas nazpátek a kouká po oknách jako kuna po holubníku. Já věděla hned, jakou holubičku hledá, a srdce mi pukalo lítostí. – „Copak byste rád, pane Johanes?“ – „Nemohl bych mluvit s pannou Terezkou?“ – „I pročpak ne; člověk má kus křesťanské outrpnosti, i když mi dáte dobré slovo –“ „I třeba deset!“ – a tu chvíli byl za mnou na schodech.

TEREZKA. Copak chce?

MEDLENKA. Co chce! Sníst vás nechce, ani kousnout. Co chtívá hoch u hezkého děvčete!

TEREZKA. Ale ty nepozorná! Jestli se to doví panímáma!

MEDLENKA. Nebude tak veliké neštěstí, třeba trochu hučela. A vždyť je to věc proti božimu přikázání, co se u nás děje! Mužský nesmí o mlejn ani zavadit, a kdyby stará mohla, dala by okolo nás dělat mříž tak vysokou, aby k nám ani pták nedolít – když je sameček. Ale co to žvatlám – a žebráček stojí s mošnou za dveřmi. (*Otvírá*) Pojd'te, pane Johanes, ale dejte pozor, abyste nebrknul; on tam sedá kocour. (*Pustí Pěnkavu, pak odejde*)

Výstup pátý

PĚNKAVA. Předešla

PĚNKAVA. Nehněvejte se, panno Terezko – že jsem se opovážil; ale srdce – to bezbožné, odbojné, buřické srdce mi nedá už pokoje. Ach, Terezko! Já bych ukryl svou bolest rád do maškary žertu, ale ono pod ní krvácí a žene mě k vám pro hojící balšám.

TEREZKA. Milý Jene, já se vás tak lekla –

PĚNKAVA. Ach to je špatné znamení pro pacienta, když se doktor lekne! (*Vezme ji za ruku*) Terezko, já bych se nebyl osmělil až sem za vámi – vždyť víte, že jsem tady ještě nebyl –

Výstup šestý

JAHELKOVÁ Předešlí

JAHELKOVÁ (*mezi dveřmi*). I ty bídný větrníku! Jaké je to hospodářství! Proto mě svrbělo pravé oko, když jsem vycházela z domu! Co tu, člověče, děláte?

PĚNKAVA. Vinšuju šťastné poledne, vzácná paní mlynářko!

JAHELKOVÁ. Jak sem, člověče, přicházíte? (*Běží ke dveřím*) He! Madlo! Anče! Stárku, mládku!

TEREZKA. Panímámo, co děláte?

JAHELKOVÁ. Budeš držet hubu?

Výstup sedmý

MADLENKA, za ní ANIČKA, pak STÁREK, posléz MLÁDEK. Předešli

MEDLENKA. Copak se tu mele? (*Zhlídne mlynářku*) Ah, to je pěkná koleda! Stará kvočna je doma. To musela zrovna komínem přiletět.

JAHELKOVÁ. Kdo sem pustil toho mladého člověka?

ANIČKA. Já ne!

STÁREK. Já ho ani neviděl.

MLÁDEK. Já jak by smet.

JAHELKOVÁ (*rozjede se na Madlenku*). Tedys to byla –

MEDLENKA. Ano – já.

JAHELKOVÁ. I ty bídný větrníku! (*K ostatním*) Jděte po své práci – aby do vás!

(*Chasa odejde*)

PĚNKAVA. Nehněvejte se, vzácná paní mlynářko, – a nechte si jako moudrá žena povědít –

JAHELKOVÁ.. Kdo vám řekl, že jsem moudrá?

MEDLENKA. Takovou lež bych netrpěla.

JAHELKOVÁ.. Chceš, abych ti ji přejela? – Proč jsi toho člověka sem pouštěla? Nevíš, co je moje poručení?

MEDLENKA. Jakého člověka? To je pan Johanes ze školy.

JAHELKOVÁ.. A co z toho?

MEDLENKA. Já myslila, že si jde pro sobotáles.

JAHELKOVÁ. A k tomu jsi musila vyčítat chvíli, sotva jsem paty z domu vytáhla? Já ti dám sobotáles! Štěstí, že jsem něco zapoměla a zahradou se vrátila – teď vím, na koho se můžu spolehnout. Všechny vás vyženu.

MEDLENKA. Mne taky?

JAHELKOVÁ. Ty abysi už byla za mezí!

MEDLENKA. Tak? To mám tedy za mou upřímnost? O, jen vyhánějte! Řádná holka tady beztoho nevydrží. Aby tu člověk byl jako na zakleném zámku! I to by se mi chtělo. Mužská tvář, aby byla na obstání, nesmí se tu ani okázat. Stárek je hrbatý,

MLÁDEK pajdavý; chasník musí mít nejmíň pět křížků na zádech, má-li tady kousek chleba dostat.

JAHELKOVÁ. I ty bídný –

MEDLENKA. – větrníku! To už známe! Ale když mám táhnout, tedy si musím odlehčit, abych toho tolik neodnášela. Vy myslíte, že se nechá děvče zavřít jako dvacetník, až zarezovají? To si naberete! Co má být, to má být a všecko na světě chce ke svému. Vy jste pannu Terezku dost pilně hlídala – ale ona našla přece, co potřebovala. (*Okáže na Pěnkavu*)

JAHELKOVÁ. Jaké jsou to řeči?

PĚNKAVA. Dovolte, vzácná paní mlynářko, abych vám na ně krátce posvítil. Vy máte spanilou dcerušku – a já ji miluju.

JAHELKOVÁ. I ty bídný větrníku! Co to slyším?

MEDLENKA. (*mne si ruce*) Jen dále do té noty!

PĚNKAVA. A jestli mě blahé zdání neklame – tedy mě vaše spanilá dceruška také miluje.

JAHELKOVÁ. Člověče! Já vás – já vás uškrtím! Holka – nešťastné dítě? Co to ten člověk klábosí? Miluješ ho? Je to pravda?

TEREZKA. Ach, nehněvejte se, panímámo, – já za to nemůžu.

MEDLENKA. To přichází samo sebou – jako neštovice.

JAHELKOVÁ. Ale světice boží! – (*mezi hněvem a směšnou rozpačitostí*) mám-li pak hlavu nebo nemám? Jakpak by to bylo možná? Holka – Člověče, jak jste se mohl opovážit?

PĚNKAVA. Láska se neptá, smí-li nebo ne; ta přiletí jako vítr, člověk neví odkud. Já se jí dost bránil; ale s pannou Terezkou stáli tuze silní bojovníci – celé pluky milostnosti – i byl jsem poražen. Chtěl jsem prchnout –

TEREZKA. Prchnout?

MEDLENKA. Nebojte se; on nehne ani kramflekem.

PĚNKAVA. Ale nemohl jsem z místa. I dodal jsem si tedy smělosti, a chci vědět, co mám alespoň pro budoucnost očekávat – kdyby se v přítomnosti naděje mé nevyplnily.

JAHELKOVÁ. Člověče, jste opilý – nebo mě máte za blázna?

PĚNKAVA. Terezko, drahá dívko, – je-li jen desátý díl toho pravda, co jsem kdy ve tvých sladkých slibech našel: přilož prosby svoje k mým, abych věděl, můžu-li za cíl svého snažení tvou ruku očekávat.

JAHELKOVÁ. A ty stojíš – a neříkáš, že je ten člověk na rozumu postřelen?

TEREZKA. Já to nepozoruju. Mně se zdá, že mluví tuze rozumně.

MEDLENKA. Oh – a z fundamentu! Člověk ho poslouchá jako svatou písničku.

JAHELKOVÁ. Ty se tedy k jeho moudrosti přiznáváš? Jakkpak jsi ji poznala – smí-li matka vědět?

TEREZKA. Nejdřív jsme se viděli v kostele.

JAHELKOVÁ. Já nešťastná matka! To je dcera bohabojné ženy!

MEDLENKA. Kuřata se dařej po kvočně.

JAHELKOVÁ. Co ty máš zde ještě kdákat? Nevíš, co jsem ti poroučela? Abysi šla – abysi táhla!

MEDLENKA. Jen co pan Johanes svou historii dodělá!

JAHELKOVÁ. Bezpochyby jsi se do ní také míchala?

MEDLENKA. No – a jak!

PĚNKAVA. Ano, vzácná paní mlynářko, – když se Madlenka sama neostýchá – tedy musím její křesťanské srdce pochválit; ona mi dávala příležitost, že jsem mohl s Terezkou často na zahradě rozprávět.

MEDLENKA. Někdy to šlo přes plot – někdy jsem jim pomohla do letní besídky.

JAHELKOVÁ (*spráskne ruce*). O já ošizená, podvedená osoba! Pryč – pryč mi z domu, jedovatý štíre, kterého jsem krmila a hřila jako bídne nedochůdce – pryč!

MEDLENKA. No, no – jen se tak nenadýmejte! Za jedno vám to ani nesluší – a potom, copak nevíte (*opře si boky*), že

máme konstituci? He? Paní jako děvečka, všechno podle stejných palagrafů.

JAHELKOVÁ. I ty nestydatá!

MEDLENKA. Nic nestydatá – jen holá pravda, ale ta pánům arci nevoní. A co se toho štíra týče – o, má zlatá panímámo, ten štír byl by se už dávno odplazil, kdyby neměl outrpnost s pannou Terezkou. Teď ale víte, co jsme tajně upředli – teď půjdu, a kdybyste mě párem koní držela; však uvidíme, jestli dostanete něco lepšího. Holka jako já se neztratí, oh, to nemám starosti. Moudrá hospodyně chmátne po ní všemi desíti. *(Odejde)*

JAHELKOVÁ. I ty jedovatá – mne popadnou křeče!

PĚNKAVA. Pust'te to mimo sebe, vzácná paní mlynářko, a pomyslete, že pravá moudrost –

JAHELKOVÁ. Vy držte hubu – i se svou moudrostí! A zkrátka, pane školní pomocníku, s jakým rozumem mohl jste si na mou dceru myslit?

PĚNKAVA. Když člověk miluje, tu vede jen srdce komando, a rozum větším dílem mlčí. Ostatně cítím v sobě tolik síly, že si chci vaši dceru zasloužit. Láska mi pomůže.

JAHELKOVÁ. Láska! Hahaha! Mně se dělají mžitky, když to slovo slyším! A kdybych i byla takový blázen, že bych své dítě školnímu pomocníkovi na krk hodila – jakpak mi tu svou lásku dokážete – co?

PĚNKAVA. Vám? To bych snad musel panně Terezce udělat?

TEREZKA. I – já nepotřebuju žádných důkazů; já to věřím.

JAHELKOVÁ. Mlč, ty nerozumné house, – a děkuj Pánu Bohu, že máš matku, která o tebe pečuje. Nepotřebuješ důkazů! A víš, jaké bys měla živobyті, kdybysi mužskému věřila? Čtrnáct dní by tě nosil na rukou, to bysi byla jeho cukroušek – potom by tě začal hrýzt, hleděl by si kamarádíčků, skleničky a kartiček, a kdyby sis chtěla postěžovat, zamračil by se, jako by chtěl vypálit, a konečně by ti snad utekl do světa.

PĚNKAVA. Vzácná paní mlynářko, proti tomu musím ve jménu celého mužského pokolení slavně protestýrovat! O ženské lásce daly by se také divné kroniky vypravovat – ale proto bych byl přece blázen, kdybych Terezce nevěřil. A ostatně – jaké chcete důkazy?

JAHELKOVÁ. Jaké! Co je mně do toho? Vyhledejte nějaké. Vždyť prej jste tak vtipná hlavička – jak mi onehdy pan správce povídal.

PĚNKAVA. Pan správce mě chválil? To bude dělat brzo kšaft.

JAHELKOVÁ. Tuze veliká chvála to nebyla a rozumná matka si to musí dobře rozložit.

PĚNKAVA. Ah!

JAHELKOVÁ. Že prej strkáte mezi lid nebezpečné čtení – noviny a plátky.

PĚNKAVA. Oh!

JAHELKOVÁ. Že prej se hryžete s naším starým farářem; dětem prej cpete zbytečné věci do hlavy – hraje se s nimi na vojáky – a chcete prej z nich malou Svornost udělat.

PĚNKAVA. To patřím arci na Špilberk! Svornost, to je jádro rebelantství, a kde panuje svornost v národu, tam se třesou nespravedlivé koruny. Ale nebojte se mě tuze, vzácná paní mlynářko, já budu tím nejmírnějším občanem a budu v bázni boží loupat brambory. Terezka se mě dozajista nebojí.

TEREZKA. Ani dost málo, panímámo, to mi věřte – a až pana Pěnkavu poznáte, tedy –

JAHELKOVÁ. – mu řeknu, aby šel svou písničku jinam zpívat. Naposledy a dost! Jděte svou cestou: holku nedostanete.

PĚNKAVA. Paní mlynářko, já umím také vážné tváře dělat a mužné slovo mluvit. Nečiňte mě nešťastným.

TEREZKA. Panímámo!

JAHELKOVÁ. Mlč! Žádnému tě nedám, kdo mě nepřesvědčí, že tě miluje.

PĚNKAVA. A když vás přesvědčím?

JAHELKOVÁ. To nedovedete.

PĚNKAVA. Dovedu, a kdybych měl strážního ducha našich Krkonošů na pomoc zavolat.

JAHELKOVÁ (*s ousměchem*). To vám dovolím!

ZLATOHLAVŮV HLAS (*venku*). Slovo platí! VŠICKNI.
Co to?

JAHELKOVÁ. Kdo si to dělá ze mne blázna?

TEREZKA. Já se celá třesu!

PĚNKAVA. Nebojte se, drahá Terezko! Srdce mé je plno vysoké víry, že mi nějaký dobrý duch cestu do vašeho náručí proklesí. Já vás miluju a budu milovat, dokud mě nevynesou na

pole, kde láska věnce na pahorky klade, pod nimiž její nejdražší památka práchniví. Mějte se dobře, denice mého doufání, a sviťte mi na všech cestách mého života. (*Odejde*)

TEREZKA. Ach, počkejte! Kvůli mně nemusíte na cesty –
JAHELKOVÁ. Budeš-li pak mlčet?

TEREZKA. Ach, panímámo! On se třeba usouží – a já –
JAHELKOVÁ. Co ty? Dáš mi hlavu vzhůru! Tohle by mi scházelo, abych tě byla tolik let před neštěstím zachránila – a teď abysi mu měla do pazourů vběhnout.

TEREZKA. I nebojte se o mne! Ono se mi nic nestane.

JAHELKOVÁ. Nynčko máš čas, abysi táhla a vzala jehlu do ruky. Mysli na práci a ne na daremné hračky.

TEREZKA. Nu – když poručíte, já se přičiním; ale nevím – jestli to půjde. (*Odejde po straně*)

JAHELKOVÁ. Tohle jsou mateřské radosti! Když přijde takové house na svět, myslí člověk: Teď mám terno! Ale jen počkej! Sotva dostane house peří, už je po ternu. To aby ho zavíral a s očí nepouštěl – jen aby ho luňák neodnes. Arci – kdyby bylo mužským co věřit, bylo by to něco jiného; ale kdo to pokolení zná – jako já, ten si dá srdce na zámek, a kdyby mu mělo scvrknout jako zimovaný šípek. (*Odejde*)

PROMĚNA

Před mlýnem. U dveří lávka; vedle hospodářské stavení, zahrady. Vše musí vypadat po venkovsku. – V pozadí hory.

Výstup osmý

KUBA přichází ze stájí a protahuje se.

KUBA. To pacholčení je přeci jenom sekatura – zvláště pro člověka jako já, co má ňákou politiku. (*Vyndává dýmku a křesání*) Z roboty do roboty! – a potom chtějí mluvit o zrušení poddanství. Sotva nakrmím – abych zas čuměl tuhle u dveří a dával pozor, aby sem žádný mladý chasník nevlezl. Divná osoba, ta naše stará, že se tak mladých chasníků bojí; máme příklady, že... (*pořád ještě křesal*) že to přece chytlo! A čemu se divím – že udělala stará se mnou výminku. (*Kouří*) Jsem přece člověk, že by mohl pohledat. A co může ze mne ještě bejt! Náš pan Johanes ze školy strčil mi onehdy mordiánského brouka do ucha. Teď jenom lituju, že jsem se už do říšského sněmu nepřihlásil. Měl jsem už hotovou šikovnou petlici, ale tu mi zavřou dveře před nosem.

Výstup devátý

MADLENKA z mlejna. Předešlý

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.